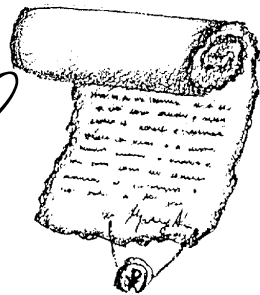

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2018. december 16. Advent 3. vasárnapja

XXVI. évfolyam 3. szám

Várakozás

Mikor e sorokat írom, még csak éppen hogy elkezdődött az advent. Karácsonyi vagy majdnem karácsonyi szám készül a Hírlevélből. Persze tudom, az utolsó napokban már igencsak sok a tennivaló. Ezért is a korai megjelenés.

Mire is várakozunk? Jézus születésére. Olyan eseményre, amely már megtörtént, mégis évről évre várjuk. Ennek oka, hogy karácsony ünnepe nem csupán egy emlékezés egy régen volt eseményre. Ahogy Jézus személye sem egy régen élt nagyszerű ember. Hisszük, hogy Jézus az Isten Fia, Aki ma is jelen van, Aki ma is alakítja életünket.

Idősödő emberként már vannak rokonaim, akik befejezték földi életüket. Születésnapjukra, amikor még életükben köszöntöttük őket, egyre kevésbé emlékezünk. Ez persze nem azt jelenti, hogy elfelejtenénk, de emlékezetük másként marad meg. Ha Jézus csak egy régen élt ember, születése napja egyre kevésbé bír jelentőséggel. Látjuk is környezetünkben, hogy az ünnepnapok már csak egy hosszú „nyaralás” lehetőségét rejtik.

Számunkra, akiknek Jézus sokkal többet jelent, mint egy régen élt ember, karácsony ünnep marad, mert Isten szeretetét ünnepeljük. Hiszen: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte.” (Jn 3,16) Ha az ünneplés bensőségesre sikerül, ha valóban feltölt Jézus jelenléte, kegyelme, akkor ezt a környezetünk is megtapasztalja. Így rajtunk keresztül eljuthat másokhoz is karácsony üzenete, a megtestesülés titka, öröme. Akkor egy kicsit szebbé tudjuk tenni a világot.

Fülöp Ákos plébános

Már nagyon várjuk karácsony ünnepét. Meggyújtottuk a 3. gyertyát is az adventi koszorún. Tetőfokára hág a készülődés, a takarítási, vásárlási láz. De vajon tudjuk-e még, hogy mi a lényeg? Mi az igazán fontos? Vajon értjük-e a hírnök szavát, aki a hívőnek glóriát zeng, hangos, örömtias glóriát?

Próbáljuk meglátni az első hópihében a hófehér ostyát, a csöpp búzakenyeret, az értünk emberré lett Isten fiát!
Boronkai Zsuzsanna

Adventi gondolatok

Advent a várakozás ideje. Személy szerint, már mikor beköszönt a hidegebb idő, lehullanak a levelek, már várakozom. Várom azt, hogy felkészülhessek. Hogy fokozatosan, nem ajtóstul a házba rontva lehessen készülni adventre, adventben pedig Karácsony ünnepére.

Szokták mondani: csak úgy „ránk tört” a Karácsony. Aki adventben már készül, már várja a csodát, a mindennapjában van helye ennek a várakozásnak, ott kevésbé hirtelen ez. De persze tény, a világ és az információ áramlás gyors és lépést kell tartani... nehéz így lelassítani, elcsendesedni....

A várakozás megadja a fokozatosságot. Novemberben már van, ahova megérkeznek a karácsonyi fények, dekorációk minden előzetes nélkül. Hirtelen. És ha már itt van a fény, a

Olvassunk verset, mert érdemes!

Simon István: Decemberi készülődés

Ez a bolyhos reggeli ég
a tél hunyorgó szeme.
Ágak csörögnek, száll a füst
egyenest fölfele.

Harangszó csattog a fagyhoz,
remeg a jeges szalmaszál.
Szuszog a jászlak előtt
a gyöngö borjúsáj.

Az uccán bakancsok, csizmák,
érces kopaja szól.
Dohog, sípol a mozdony
valahol.

Micsoda nagy a készülődés!
Ragyog a fagy szíve.
Hírnök jön: átszáll a világon
az első hópihe.

/1950/

A TARTALOMBÓL:

Egy előbújt kép.....	2. oldal
Hogy Téténynek ékessége eredeti fényében ragyoghasson	2. oldal
Minden hónap első vasárnapján	2. oldal
NEK 2020.....	3. oldal
Sikerült! Megcsináltuk!	3. oldal
Rózsafüzér zarándoklaton	4. oldal
Születésnapra.....	5. oldal
Koszorúkötés.....	5. oldal
Újabb lehetőség.....	5. oldal
Piroska és Farkas.....	6. oldal
Ünnepeljünk együtt	6. oldal
Krónika.....	6. oldal
Naptár.....	6. oldal

dekor, akkor legyen Karácsony, nem? Nos, ahogy az étkezésnél is felkészítjük a gyomrunkat a tartalmasabb étel előtt, a lelkünket még inkább kell, hogy ráhangolódjunk erre az időszakra, kinyíljon a szívünk az ünnepnek. Egy kedves ismerősöm mondta, hogy ők a lakást fokozatosan öltöztetik ünnepi díszbe a várakozás bő négy hetében: hétről hétre jobban tükrözi az otthon az ünnep fényeit, ahogy az adventi koszorú is egyre nagyobb fénnel ragyog. Egész családom nevében kívánom, hogy mindenki szívében a várakozás ideje meghozza az ünnepre való felkészülést, hogy Karácsony napján a várakozás beteljesedésre válhasson!

Börcsők Nikoletta

Botos Ferenc: Remény

harmatcsengettyű
csendül meg újra: ne félj
feltámad a fény

Egy előbújt kép

E sorok írásakor még állnak az állványok, és takarják a templomunk sekrestye felőli most restaurált falát, de így is felkeltette érdeklődésemet a Szent József oltár feletti boltozat alatt, a ráakódott szennyeződés alól „előbújt” gyönyörű, Szoptató Madonnát ábrázoló *grisaille* (fekete és fehér, vagy bármely más, de csak egyféle színű festékekkel készített domborműhatású kép).

Az Istenanya és a gyermek Jézus bemutatása a kora középkor óta az európai képzőművészet egyik központi feladata volt. Számtalan változatban és példányban készült Máriát és Kisjézust kettesben, szentek, vagy angyalok társaságában ábrázoló freskó, mozaik, szobor, nagyméretű oltárkép, házi ájtatosságot szolgáló kisebb méretű kép. Remekművek sora, hagyományteremtő változatok, utánpótlások születtek. Kialakultak a különféle képtípusok pl.: Angyali üdvözlés, Fájdalmas Szűzanya, Rózsafüzér Királynője, Mennybemenetel, (lásd főoltár képünk) stb.

A Boldogságos Szűz Máriát gyermekét szoptató anyaként ábrázoló **Szoptató Madonna** (latinul. *Maria lactans*) képtípus a legrégebbi idők óta jelen van a keresztény művészetben. Az 1348-as nagy pestisjárvány következtében vált népszerűvé, mivel Mária tejét már korábban is misztikus orvosságnak tartották.

Mint pestistől védelmező szentkép-típus, a 17-18. századi járványok idején is kedvelt volt. A mi képünk is valószínűleg az 1739-1740-ben Tétényben pusztító pestisjárvány emlékére készült, ahogy a jelenleg a templomtérrel 1742-43-ban hálából, emelt Szentháromság emlékoszlop.

A kép részletes bemutatása, művészettörténeti- esztétikai elemzése hozzáértő szakemberek feladata. Csupán egy élményt szerettem volna megosztani az olvasóval.

Befejezésül, **Prokopp Mária művészettörténész egy másik Szoptató Madonna kép kapcsán elhangzott gondolatai:** „... a szoptató Madonna-képek jóval többek a bensőséges anya-gyermek kapcsolat ábrázolásánál, azok a szeretet jelképei, amelyek a földi és az égi világ egységén kívül azt is hangsúlyozzák, gyermekeinket ugyanúgy kell szeretnünk, mint ahogy a ránk is vigyázó Szűzanya szerette a kis Jézust. Odahaza „a vakolat alól fejtük ki a bennünk rejlő Madonna-képet”.

(Botos I.)

Hogy Tétény ékessége újra eredeti fényében ragyoghasson

Hálával tölt el egyre szépülő templomunk. Évek óta közösen hordozzuk ennek terheit, akár anyagiakban, akár az állványerdő elviselésében, a takarításban.

Ha minden jól sikerül, a jövő évben a falak restaurálására pontot tehetünk. Két dolgot kell még elvégezni. A bal oldali oldalfal a kórusmellvéddel, illetve az oltár építmény rendbetétele várat magára. E két munka összesen 30 millió Ft-ba kerül. Az elmúlt évek adományai és támogatásai segítségével 15 millió Ft-unk van. E mellé remélünk még támogatásokat az egyházmegyétől, az önkormányzattól. Beadtunk egy pályázatot is. De szükség van a testvérek adományaira is.

Ezért egyrészt köszönöm, ha azok, akik eddig rendszeresen támogatták a munkát, még 2019-ben is megteszik. Másrészt keresünk olyanokat, akik akár egy-egy összeggel bekapcsolódnának az anyagi terhek viselésébe. (vállalkozókat, barátokat, távolabbi rokonokat...) Reményeim szerint a jövő évi templombúcsút már a teljesen felújított falak között ünnepelhetjük!

Ákos atya

Minden hónap első vasárnapján...

Nyáron a táborban kellemes találkozási pont volt a közös konyha, társalgó. Ott mindig találtunk gyümölcsöt, kávé és beszélgető partnert. Itt jött az ötlet! Nem kell az otthoni közösségben sem lemondani az ilyesfajta találkozásokról, szervezzük meg!

Így lett minden hónap első vasárnapja, az a vasárnap, mikor az Úr Jézussal való találkozás után, egymásra is hagyunk időt. Nem is az a fontos, hogy kávé, teát igyak vagy kekszet ropogtassak, hanem az Úr asztalánál való együttlételet folytassuk ily módon is.

Botos Ferenc: Szieszta

a gyujtoványfű
aranykelyhében hűsöl
egy piciny bogár

Vágyunk, hogy minél többen érezzék, nekik is szól a hívó szó! Mindenki előtt nyitva áll a közösségi ház ajtaja, azok előtt is, akik épp "csak" a jó kötetlen beszélgetéseket, találkozásokat szeretik!

Legközelebb január 6-án, Vízkereszt ünnepén töltjük meg termoszainkat, hogy meleg italokkal, jó szóval várjuk a hívó közösséget!

Németh Zsuzsanna

52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) Budapest, 2020. Szeptember 13-20. (3.)

Minden forrásom belőled fakad (Zsolt 87,7)

A 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus hároméves előkészületi programjának első évében a személyes Krisztus-kapcsolat állt a középpontban.

Az idei, második előkészületi évben a közösségek megerősítése, Krisztus-központúbbá tétele a fő cél, hiszen „*csak akkor fogja a világ felismerni, hogy Jézus-hoz tartozunk, ha szeretettel vagyunk egymás iránt [] keresztény közösségeinknek ezt a Krisztusi szeretetet kell sugározni a világ felé. Ez csak akkor valósulhat meg, ha mindenegyes katolikus hívő Krisztus-központú életet él és az Ő tanítása alapján építi a keresztény közösséget. A katolikus közösségek legnagyobb ünnepe a szentmise, fontos ennek a legszentebb liturgiának mély megértése, átélése, az abban való aktív részvétel.*” -hangsúlyozta Dr. Erdő Péter bíboros a második előkészületi év meghirdetése kapcsán.

2018. november 10-én Ferenc pápa fogadta az eucharisztikus világekongresszusok szervezőit, köztük az Erdő Péter bíboros által vezetett, 12 fős magyar küldöttséget.

Ferenc pápa beszédében feltette a kérdést: „*Mit jelent ma eucharisztikus kongresszust tartani egy modern és multikulturális városban, ahol az evangélium és a vallási hovatartozás formái peremre szorultak?*

Azt jelenti, hogy együttműködünk Isten kegyelmével annak érdekében, hogy ima és tevékenység révén "eucharisztikus kultúrát", az Oltárszentségre alapozott, de az egyházi hovatartozáson túl is érzékelhető gondolkodás- és cselekvésmódot terjesszünk a közöny betegségében szenvedő Európában, ahol több helyen megosztottság és bezárkózás uralkodik.”

A pápa beszédében olyan "eucharisztikus kultúra" terjesztését jelölte meg feladatként, amely **közösség teremtésben, önzetlen szolgálatban, életadó irgalmasságban** mutatkozik meg.

A beszéd záró gondolatai: „*A következő eucharisztikus világekongresszusnak - a több mint százéves hagyományt folytatva - az a feladata, hogy rámutasson az újdonságnak és a megtérésnek erre az útjára, vagyis emlékeztessen arra, hogy az egyházi élet középpontjában az eucharisztia áll, az a húsvéti misztérium, mely képes kedvező hatást gyakorolni nemcsak az egyes keresztényekre, hanem a földi városra is, amelyben élünk és dolgozunk. Kívánom, hogy a budapesti eucharisztikus esemény elő tudja segíteni a megújulás folyamatait a keresztény közösségekben, hogy az üdvösség, melynek az Eucharisztia a forrása, olyan eucharisztikus kultúrában jelenjen meg, amely képes inspirálni a jó szándékú embereket a tevékeny szeretet, a szolidaritás, a béke, a család, a természetvédelem területén.*

Már most a Boldogságos Szűz Máriára bízom a következő eucharisztikus világekongresszust. A Szűzanya oltalmazzon és kíséreljen mindnyájatokat és közösségeiteket, és tegye gyümölcsözővé a munkát, amelyet végeztek, és amelyért nagyon hálás vagyok!”

(A www.iec2020.hu írásainak felhasználásával Botos I.)

Sikerült! Megcsináltuk!

75 és 80 évesen, de megcsináltuk! Nem gondoltunk rá, hogy végig sikerül, talán félúton visszafordulunk, de nem tettük.

Arra gondoltam egy pár nappal ezelőtt, amikor is nem tudtuk elvégezni a Korányiban a CT kontrollt, mivel a Szent Imrében feküdtem, így nem lehet tudni, milyen változás - jó vagy rossz - történt a tüdőmben, hogy teszek egy zarándok utat, kérve az égiek segítségét, Makkosmáriára. Nagy meglepetésemre feleségem rögtön csatlakozott a témához. Ez nagyon jól esett. De felmerült bennem a kérdés, hogy vajon bírja-e. És én fogom-e bírni?

Majd meglátjuk. De meg kell próbálni. Megnéztem az időjárás előrejelzést, csütörtök-péntekre jó időt ígértek. A pénteket választottuk. Újabb ötlet, hogy a Templomunktól, és Ákos atya áldásával induljunk. Ő viszont csak szombat reggel ért rá. Akkor legyen szombat. Pont nyolcban indultunk tőle. Irány föl az Angeli úton, első pihenés a Balatoni útnál, a MOL kútnál. Tovább a Tétényi úton Törökbálint felé. Pihenés az út végén, a Telenor székháznál.

Körülöttünk rengeteg vadvirág, mint katángkóró, gyujtoványfű, ami egy vad tátika féle. Távolban már látszik Budaörs. A toronyházak mellett fogunk fölkapaszkodni a sziklás hegyek között. Egyszer csak észrevettük, hogy valahol elvesztettük a szépen kivitelezett térképes útitervet. Ettől kezdve csak a memóriámra támaszkodhattunk.

A Telenortól induló forgalom nélküli járdán elkezdtek imádkozni a Rózsafüzért, hogy mire leérünk Budaörsre, elvégezzük.

Budaörsön erősítőnek megittunk egy kávé, amit ugye még otthon elfelejtettem elkészíteni. (Eddig mínusz térkép, mínusz kávé) (Ja és mínusz szalmakalap). Aztán irány fölfelé. Amikor visszatekintettünk Törökbálint felé, megpillantottuk egy korábbi pihenő helyét. Azért csak-csak haladtunk. Ez a szakasz 6-7 km volt.

Közben még lent a városban megtanácskoztuk, hogy nem fordulunk vissza (287-es busz, óránként jár a Camponába), megyünk tovább, pedig a feleségemnek volt egy vízihólyagja az egyik lábujján. Bár ez volt az utolsó lehetőség a visszaútra.

Botos Ferenc: Metamorfózis

libbenő lepkék
tündéri fátyoltánca
erdei úton

Elértük az erdőt, jó meredek és köves az út. Mellettünk fölfelé és lefelé is elszárguldottak az edzést végző futók. Na most aztán figyelni kellett, mert eddig csak-csak tudtam az irányt, meg az utca neveket, ebben segített a telefonos GPS-em is. De az erdőben ez sem segített. Az irány azért nagyjából a fejemben volt, a Nap helyzetét is figyeltem, és egyszer csak jó pár kilométer után előbukkant a templom.

A tervünk az volt, hogy mindjárt bemegyünk a templomba, de éppen egy ifjú pár mondott boldog igent a jövőbeni együttlétükre. Megettük a hozott ennivalót, majd egy kis pihenés után már be tudtunk menni. Különösebben már nem is voltunk komoly ebédre éhesek. További lejtmenet Budakeszi központig, majd busszal, villamossal, busszal másfél óra alatt hazaértünk 6 órakor.

Az út 16-17 km volt, nettó időben négy és fél óra, de nekünk így hét órába telt. Számunkra nagyszerű volt, óriási lelki és testi siker is. Ráadásul mindez, bár korábban nem volt szándék szerint, szeptember nyolcadikán, Szűz Mária születése napján történt (Kisboldogasszony), és méghozzá két Máriához címzett templom között.

Akinek kedve tartja, és érez magában sok-sok erőt, csinálja utánunk. Tudunk segíteni...

Csepely Kati és Péter

Rózsafüzér zarándoklaton Budapest körül

A Budapest körüli Élő Rózsafüzér Zarándoklat évről évre megrendezésre kerül 2007 óta. Talán azt is mondhatnánk, hogy ez a zarándoklat a városmisszió hagyatéka.

Idén Farkasréten kb. 55 fő gyülekezett. Az útra bocsájtó imák után ez a létszám nagyjából kettéoszlott, vagy legalábbis Máriaremete felé érdemben nem indultak el többen, mint Nagytétény felé. A lelki vezető részvétele kulcsfontosságú (a véleményem szerint). Természetesen nem arról van szó, hogy elsumákolnánk a rózsafüzér imádságokat. Umhauser Ádám atya (a Budapest-Zuglói Páduai Szent Antal plébánia káplánja vállalta el a lelkivezetést, aki tavaly még diakónusként tartott velünk. Egy váratlan és szomorú esemény miatt azonban nem tudott velünk tartani, ami teljesen megérthető. A nagytétényiek száma pedig elenyésző, talán legjobb azt mondani (diplomátusan), hogy 0 és 5 fő közé tehető...

Az első megálló a gazdagréti Szent Angyalok Plébánián volt ismét.

A teljesen kész templom tovább tudott bővülni, mégpedig lelkileg. Ugyanis lehetőség nyílt az Oltárszentség folyamatos imádsására a Szent Pio kápolnában. Igen, 0 órától 24 óráig az Úr előtt lehetünk. Ennek láttán sok emberben az a vágy merül fel: Milyen jó lenne, ha a mi templomunkban is lenne ilyen. Azért tegyük hozzá gyorsan, hogy a gazdagréti templom vonzáskörzete elég nagy, így mindig van valaki, aki az Úr előtt legyen. Ugyanakkor itt is megvannak ugyanazok a gondok, mint másutt. A 20-30 éves korosztály csak nyomokban van meg.

A Dobogó-hegyet ezúttal kikerültük a csúszós útszakaszok miatt, úgyhogy egy növényekkel sűrűn benőtt, szűnyogokkal teli, szinte járhatlan úton mentünk tovább. Itt a legnehezebb feladata a keresztet vivő embernek volt, persze nem a kereszt súlya miatt. Egymást inkább csak hallottuk, mintsem láttuk a moszkító felhők miatt, úgyhogy jó volt megérkezni Kelenvölgybe. Itt a megsokkoltól eltérően nem a templomba vonultunk be, hanem a plébánia kertjében Farkas Imre fafaragó, a Szentháromság útja című alkotásának felszentelésében vehettünk részt. A közreműködők közt volt a Magyar Rádió örökös főbemondója, Bözsöny Ferenc is, aki a közelmúltban hunyt el.

A fogadtatás ismét bőséges agapéval zárult.

Az előző évben a Vöröskúti határsor felújítás alatt állt. A serényen dolgozó munkásokért érdemes volt imádkozni, az új lépcsők kelően precízek.

A Kamaraerdőben egy sokak számára emlékezetes esemény történt. Miközben a „Jöjj, Szentlélek Úristen” című éneket énekeltük, egy keresztény csoporttal találkoztunk az egyik pihenőhelyen. Ők ülve csendben elmélyülten imádkoztak. Kezükben Károli-biblia. Valószínűleg egy neoprotesztáns kisegyház tagjai lehettek. Mi megálltuk pihenni, mire ők felálltak. Mi történhet egy ilyen találkozáskor? Itt az történt, aminek történnie kellett: semmilyen rosszálló megjegyzés, vagy „beszólás” nem hangzott el. A két csoport egymásra mosolygott, örültünk egymásnak. Mintha egymás Krisztusba vetett hitét megerősítettük volna. Ők egy másik úton haladnak Krisztus felé, a két út metszéspontja ez a találkozó volt.

A Kamaraerdőben történő nagyobb pihenés során mindig lehetőség nyílik egymás megismerésére, lelki beszélgetésre, igény szerint szentgyónásra, ezért is fontos a pap szerepe. Van egy kb. 10 főből álló kitaró, kemény mag, akik mindig ezt a (Farkasréti-Nagytétény) szakaszt választják. Egyikük kifejtette, hogy nem vágyakozik másik szakaszra, mivel itt mindenhol szeretettel fogadják őt és minket. Persze ez nem azt jelenti, hogy a többi útvonalon nem a szeretet lenne mérvadó.

Fontos megálló a Szoborpark is, ahol a kommunizmus áldozataiért imádkozhatunk.

A verbitákat most sem látogattuk meg. A Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház udvarán néma csönd volt, megértettük, hogy ők egy olyan lelki gyakorlaton vehettek részt, mely a látogatást nem teszi lehetővé. Budatétényben ismét László atya fogadott minket. Érdekes, hogy mindig más és más témáról tud mesélni, legyen szó a templomról vagy lelki témáról. Talán a most elhangzottak között az a legmegszívlelendőbb, hogy a Szentmisére járást ne csak kötelességből tegyünk, hanem inkább „sóvárogva” az Úr Jézus iránt. Feltehetjük a kérdést: Mi milyen lelkülettel járunk Szentmisére?

Baross Gábor telepen a Jézus Szíve templomát elhagyva felmentünk a Szent Donát-hegyre. Itt Bartal Ágnes Orsolya nővér elmékedését hallhattuk, valamint fővárosunkért imádkoztunk.

Templomunkba megérkezve a szokásos agapé fogadott minket. A Szentmisében Ákos atya kifejtette, hogy a zarándoklat által is közelebb lehet kerülni Istenhez, valamint hazatérve adjunk hírt erről a napról, a lelki élményekről.

A zarándoklat összetett és telített élmény, mivel egyszerre mozdítja meg a testet, a lelket, az érzelmet és a gondolatot.

Király Z.

Születésnapra

„Ragyogtassa rád arcát az Úr,
s legyen hozzád jóságos!”
(Szám 6,25)

Születésnapot ünnepelni mindig felemelő érzés. Gyermekként a várva várt csoda napja, fiatalként egy-egy évforduló figyelmeztet az élet „komolyabbá” válására, szülőként a „csodatévő” kiváltságos szerepe lehet a miénk, nagyszülőként a kegyelem, a hálaadás tanúi lehetünk.

Az ünnephez hozzá tartozik a megállás. A másik ember méltósága megköveteli az odafigyelést, az őszinte rácsodálkozást. Ilyenkor a legnagyobb kincsünket adhatjuk a szeretett személynek – az időnket. Mert azok a pillanatok, percek, órák, amiket az előkészületekkel illetve a konkrét ünnepeléssel töltünk, soha nem jönnek vissza, nem használhatjuk fel másra. Azt odaadtuk – ajándékká vált.

Ilyen alkalom volt számomra az idei évben a templombúcsú ünnepe, október 5. Templomunk születésnapja igazi, közösségi ünneppé, együttlétté alakult. Első alkalommal köszöntötte Ákos atya ünnepi áldással a kerek évfordulókat ünneplőket a szentmisén; a 80. születésnapot megélt uraktól kezdve a legkisebb, 10 éves gyermekekig. A kerek házassági évfordulósok külön figyelmet kaptak. Közöttük ketten is voltak, akik duplán ünnepelhetek.

A rózsza, melyet ünnepeltként kaptunk, elhervadt, leszárítva őrizzük. Az ünnepi áldásra emléklap emlékeztet azóta is, melyet a nappaliba tettünk ki. A mennybe felvett Szűzanya áldásra tárt karja (templomunk oltárképe) minden nap velünk van. Az emléklap szövege:

„Név/...éves születésnapján áldásával megerősítette Fülöp Ákos plébános, a hívő közösség előtt a Nagytétényi Nagyboldogasszony Plébániatemplomban, a templomszentelés 263. évfordulóján.”

A templomi ünnepelés a fehér asztal mellett folytatódott a közösségi házban. Botos István köszöntő szavai után az „Ároni áldás” elénekelve a süteményes asztalok mellett a baráti beszélgetések tették emlékezetessé az estét.

Hála érte a Szervezőknek! Aprólékos előkészítő munkájukért, figyelmességükért!

Hála érte a Szentléleknek, aki felemelte a szívünket, hogy Isten dicsőségére legyen ez a nap!

Hagyomány teremtésének lehettünk tanúi.

Köszönettel:

Baksay-Botos Eszter és Baksay Anna, ünnepeltek

Újabb lehetőség

Amikor vidékiként felkerültem Budapestre, erősen elcsodálkoztam azon a városi mondókán, amit gyerekek mondogattak egymásnak a buszokon leszállás előtt:

„Nyomd meg a gombot, Kapsz egy libacombot.”

Hát ennek így semmi értelme nem volt, azóta sem fedeztem fel benne semmi logikát, tulajdonképpen az öncélú rímen kívül más értéket nem hordozott. Nem úgy, mint régi, sőt időnként nagyon is ősi, az óvodákban ma is megtanulandó gyerekjátékos mondókák, amelyek mélyebb tartalmakat hordoznak, még akkor is, ha ezt ma kevesen tudják. Mint például a:

„Bújj, bújj zöld ág, zöld levelecske,
nyitva van az aranykapu, csak bújzatok rajta!”

Ez még viszonylag egyértelmű is, hiszen egy ősi természetesen nem értik, de gyakran még az óvó nénik sem.

No, mindenesetre nekem az értelmetlen libacombos szöveg kapcsán jutott eszembe egy talán első lépcsőben szintén értelmetlennek tűnő szövegecske, miközben a legújabb dobozos kezdeményezésünkről gondolkodtam:

„Dobjál be a dobozba,

Érezd magad Nektárba!”

Elhelyeztünk a templomtérben 2 dobozkat, azzal a céllal, hogy ha valakinek kérdése, ötlete, javaslata, hiánya, segítőkészsége van, akkor ezt itt jelezhesse. Néha jobb ezt ebben a formában megtenni, mint elektronikus levélben, vagy élőszóban. Mondják is: „Szó elszáll, írás megmarad!” Tehát ha valakiben voltak ilyen jellegű gondolatok, de nem tudta, mi módon tehetné ezt az egyházközség további épülésére közkinccsé, akkor most itt van egy újabb lehetőség! Erre utal ennek az írásnak a címe is. A lehetőség tehát konkrétan abban áll, hogy leírjuk papírra a gondolatunkat, kérésünket, javaslatunkat, stb, és bedobjuk a dobozba. „Dobjál be a dobozba...”

Ím, találtunk egy kapcsolatot az egyházközség és az eszembe jutott kis idéten versike között! Na de miről szólhat az: Érezd magad Nektárba? A nektár, amint arról előző Hírlevelünkben írtunk, egy édes, a mézrelő növényeken található anyag. Édességben érezni magunkat? Eszembe jut erről Kleopátra, aki állítólag azért, hogy szebb legyen a bőre, számartejben fürdött. Avagy egy másik kép, amikor az Úr a népének tejjel, mézzel folyó országot ígért.

Hogyan érezhette magát Kleopátra a tejjel, és hogyan érezhette magát a nép a tejjel, mézzel folyó országban? És itt most egy újabb kép: akik ott voltak nyáron az egyházközségi táborban, biztosan tudhatjuk, hogy jól érezték magukat, és a táborunkat éppen Nektárnak neveztük el. Ott a Nektárban, jól éreztük magunkat, annyira biztosan jól, mint magát Kleopátra a tejjel, és mint a nép magát a tejjel, mézzel folyó országban. Mert bizony a tejjel, mézzel folyó országot magunknak és magunkban kell felépítenünk, egymással kell felépítenünk!

Koszorúkötés

December 1.-én délután 4 órától volt az adventi koszorúkötés a közösségi házban. A virágboltokban és a piacon sok szép adventi koszorút lehet kapni, de mégis azt gondolom, hogy a saját készítésű az igazi. Korábban minden évben otthon készítettük el, ezért új élmény volt nekem, hogy most közösen a plébánián csináltuk. Jó volt, hogy sok kisebb gyerek és idősebb is együtt dolgozott. Közösen énekeltünk, díszítettük a koszorúkat. Mindenki segített egymásnak gyertyafűrésszel, ragasztással és fenyőág kötözéssel. Miután mindenki végzett, átvittük a koszorúkat a templomba. Ákos atya az esti misén meggyújtotta az első gyertyát a nagy templomi koszorún, a mise végén pedig megáldotta a délután elkészülteket. Ezzel megkezdődött az adventi időszak, a várakozás karácsonyra.

R. Viki

Akik ott voltak a Nektárban, szeretnék ezt a lelkükben megszületett tejjel, mézzel folyó országot itt Nagytétényben, az egyházközségben is felépíteni. Mivel ez egymás segítsége nélkül nem megy, ezért nagyszerű ötlet, és jó újabb lehetőség a dobjál be a dobozba. Reméljük, hogy minden egyes bedobott gondolat, minden egyes ezek alapján megvalósuló tett, egy-egy lépés a lelkünkben megszülető, tejjel, mézzel folyó ország megvalósítása felé! Azaz ne csak a tábortan élhessük át a Nektár-élményt! Éljük ezzel az újabb lehetőséggel!

Szeibert András

PIROSKA ÉS FARKAS

nem olyan gyerekek voltak, akikből nehéz kihúzni a szót.

Amint betoppantak, Farkas már fordult is nagymama felé: - Azt mondják a meteorológusok, hogy mióta feljegyzések vannak, Magyarországon még nem volt olyan meleg esztendő, mint az idei.

- És az előrejelzések szerint – tette hozzá rögtön, sírós hangon Piroska – esős lesz a decemberünk! Pedig milyen király lenne a fehér karácsony!

- No, ha te királyt mondtál, én is ezt teszem: Itt az ádvent és az máris király. Vagy talán inkább „Királyos” - nyomta meg a mondat végét nagymama.

A testvérek összenéztek, tudták, hogy ez egy nagymamánál szokásos rejtélyes bevezetés és várták a folytatást.

- Hát, azt akarom mondani, hogy nekem az ádvent szentírási szakaszai úgy állnak össze, mint egy fordított időrendű film vagy regény. Először a világ végén eljövő, ítélő Királyáról szólnak, csak aztán, ádvent második felében beszélnek a születéséről. Az ítélő Király, a mindenség Ura szétválasztja majd a jókat és a gonoszokat, elégeti a „pelyvát”, megszabadítja a világot a bűntől. Azok, akik arra várnak, hogy letehessék vétkük terheit, s remélik, hogy így a Király majd a jobbára állítja őket, azok vágyakoznak, készülnek erre a találkozásra. És addig is örömmel ünneplik Jézus születésnapját, eljövételét. S ámulva gondolnak bele, hogyan merete magát a mindenség Ura gyenge csecsemőként a bűnös világ kezére adni! Csak csendben kérdezem, hogy illik ehhez ez az év végi felturbózott költekezés?

- Azt viszont már hangosan ajánlom, üljetek az asztalhoz, olyat kaptok, amit Krisztus Király földi életében nem ehetett: reszelt májat!

ke

KRÓNKA

- Szept. 09.** Veni Sancte – tanévkezdő szentmisén
Szept. 14. Esperes kerületi keresztút a budafoki kálvárián
Okt. 05. A templom felszentelésének ünnepe, és ennek keretében a kerek házassági évfordulások és születésnaposok megáldása, közösségi megünneplése
Nov. 24. Világméretű szentségimádás
Nov. 25. Krisztus király vasárnapja
Dec. 01. Közös koszorúkötés a közösségi házban
Dec. 02. Advent első vasárnapja
Dec. 08. Első adventi közös reggeli a rorate után

NAPTÁR

- Dec. 23.** Idősek karácsonya 16.00 a közösségi házban
Dec. 24. Karácsonyi műsor a templomban. 16.00
Dec. 25. Karácsony ünnepe. Szentmise 10.00; 18.30
Dec. 30. Szent Család ünnepe – vasárnapi miserend
Dec. 31. Év végi hálaadás 17.30-kor
Jan. 01. Mária Istenanyasága Szentmise 10.00; 18.30
Jan. 06. Vízkereszt ünnepe, parancsolt ünnep. Vasárnapi miserend
Jan.20-27. Ökumenikus imahét
Febr. 02. Gyertyaszentelő Boldogasszony – Szentmise 18.30-kor
Márc. 06. Hamvazószerda, a nagyböjt kezdete. Szentmise 18.30-kor. Szigorú böjti nap
Nagyböjt péntekjein 18.00-kor keresztút, majd azt követi a Szentmise.
Március 9. Nagyböjti séta Kálváriától kálváriáig.
Márc.22-23 Nagyböjti szentbeszéd
Ápr. 06. Egyházközségi nap
Ápr. 14. Virágvasárnap
Ápr.18-20. Húsvéti Szent Három Nap

MEGHÍVÓ

Nagy tisztelettel és szeretettel hívjuk a kicsiket, nagyokat, szülőket, nagyszülőket, leendő szülőket, egyszóval mindenkit a
2018. december 24-én 16 órakor
a templomban kezdődő,
idén kicsit rendhagyó pásztorjátékra.

Várjuk közösen Jézus születését!
Hagyjuk az angyalokat dolgozni...

Rendszeres programjaink:

Első csütörtök – csendes szentségimádás a kápolnában.
Teadelután kéthetente kedden 15 órától a közösségi házban
Csütörtök esti beszélgetés a hónap 2. és 4. csütörtökön a Szentmise után a közösségi házban.

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK

ÁLDOTT KARÁCSONYT KÍVÁNUNK!

A HÍRLEVÉL SZERKESZTŐI

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőcei Gábor plébános és Szeibert András, Felelős kiadó: Fülöp Ákos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni ohajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Radeczkó Zsuzsa (főszerkesztő) (1225. Budapest, Március 15. u. 12.

Tel: (30) 620-5519

radeczkoy.zsuzsa@yahoo.de

Németh András (tördelő-szerkesztő) (2440. Százhalombatta, Strand utca 44.

Tel: (20) 915-5280

annus.nemeth@gmail.com

A plébánia levelezsekrenyébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.